

все пакъ е особенъ типъ. Това именно съпротивление на Славянството на европейската култура, това запазване на своята самобитност и своеобразие не може Европа да прости на Русия и на Славянството. Тѣй наречениятъ Източень въпросъ, който често се свежда къмъ исконна борба на Европа съ Азия, въ сжщностъ не е нищо друго, освенъ борба на Европа съ Славянството. „Враждата къмъ Славянството толкова е замъглила всѣко чувство за истина и справедливостъ у Европа, пише Данилевски, че тя не само почна да затваря очитѣ си предъ страданията на турскитѣ християни, имащи нещастieto да сж славяни и православно“, — тия вещи слова, *pote bene*, сж писани преди войната за нашото освобождение, а сѣкашъ сж писани тъкмо съ огледъ къмъ нея, дори се е разпалила отъ любовъ къмъ турцитѣ, въ който взе да вижда единственъ елементъ, способенъ да предаде на Изтокъ началата на „истинска“ европейска цивилизация“.

Тая вражда къмъ славянството, страхътъ и недовѣрчивостта въ отношение къмъ него ставатъ съвършено понятни въ свѣтлината на онова различие на културно-историческитѣ типове, което Д. е развилъ въ своята книга. Въ цѣларедица глави на своята книга Д. се стреми да изясни различието между западно-европейския и славянския свѣтъ, — той намира това различие и въ психическия строй, и въ религиозното съзнание, и въ хода на историческия процесъ. Нека отбележимъ и следнитѣ мисли на Данилевски за Славянството. „Славянското семейство народи, пише Д., образува самостоятенъ културно-исторически типъ. И ако то се откаже отъ самостояното развитие на своитѣ начала, то изобщо трѣбва да се откаже отъ всѣкакво историческо значение и да се снижи до степенъта на служебенъ, пригоденъ за чужди цели етнографически материялъ“... „За всѣки“ славянинъ, четемъ на друго мѣсто, следъ Бога и Неговата св. Църква, идеята за славянството трѣбва да бжде висша идея, по-висока отъ науката, просвѣтата, по-висока отъ всѣко земно благо, — защото ни едно отъ тѣхъ е непостижимо безъ нейното осжществение—безъ духовно-народно — и политически - самобитно, независимо славянство; напротивъ, всички тия блага ще бждатъ необходими последици отъ тая независимостъ и самобитност“.

Въ резултатъ на анализа на славянския типъ, Дан. дохожда до извънредно висока оценка за него: въ славянския типъ, по негово мнение, за пръвъ пътъ въ историята се срѣща синтезъ на всички страни на културната дейностъ въ широкъ смисълъ на думата. Особено оригинална черта на славянския типъ, мисли Данилевски, ще да бжде задоволителното разрешение на об-